

Scénář Marie Prchalová

*Zas kroupy sněhy mrazy.
I rozpláče se kouzelník
a sám si hlavu srazí.*

*A teplý vánek po poli,
zas pohrává si čile.
A z těla kveta jaký div,
sněženky vzrostly bílé.*

*Křepelka volá pod mezí
a v háji sedmihlásek.
A luh jak by ho posázel,
je plný sedmikrásek.*

*A vrkoče si v rákosí
zas proplétají víly,
již smutná zima zhynula,
ó vítěj máji milý.*

Paní Marie Prchalová. Narodila se roku 1931 do rodiny sedláků. Jako malá holčička prožila nelehké období druhé světové války.

Tenkrát byla bída, naši neměli ani peníze ani nic jako žádný, ale žili jsme taky jak to šlo tak to šlo Já jsem nebyla vybíravá ani mlsná, ono taky nebylo nic jako žádný velký jak to bylo tak to bylo.

Ačkoliv byla rodina Marie chudá, dokázala si vždy poradit.

Hračky žádný nebyly. Já jsem třeba zabalila vařečku do cíšky, a to byla má panenka. Nebo jsem šla do kůlny, tam byly součky nasekaný. Tak jsem vybrala nějaký pěkný souček.

Jsme měli na zahradě hodně křenu, tak ty křenový lupeny, to byla postýlka. To byly peřinky. Já jsem to položila, pod to jsem dala lupen, nad to jsem dala lupen, tam byly schůdky a to byla postýlka pro to malý dítě.

Malá Marie často pomáhala na statku a polích svých rodičů. Musela hodně pracovat, i přesto, že studovala na střední průmyslové škole v Heleníně.

Tak se maminka zlobila a říkala podívej jiný holky, co jsou stejně starý, už dělají a vydělávají si a ty budeš chodit do školy pořád.

Za těžké doby, kterou prožívala, nepřestávala ve svých zálibách. Jejím největším koníčkem bylo divadlo.

U nás v kuchyni bylo hlediště a v setnici bylo jeviště. Jo, hráli jsme Sněhurka a sedm trpaslíků. Jenže nebyla rakev, tak jsme vzali necky, hodili jsme na to pěkněj hadr, takový plátno. A já jsem si do toho lehla a dělala jsem jako sněhurku. Jenže bylo potřeba víko

skleněný. Skleněný víko nebylo, tak mě přikryli závojem. Aby na mě bylo vidět. Teď bylo potřeba, aby mě princ naložil na koňa a odvezl. Kůň nebyl, tak jsme u sousedů vypůjčili houpacího koňa.

Ten princ mě posadil na koňa a houpal mě za dveře.

Když paní Prchalová začala dospívat, poznala svého manžela při tom, co nejvíce milovala.

A ten můj manžel, o šest let starší, o sedm. A tak hrál taky, a tak jsme se takhle seznámili. Hráli jsme spolu divadlo. To jsme potom i účinkovali, jezdili jsme... takhle po těch soutěžích.

Dodnes si pamatuje slib z jejich svatby, stejně jako desítky básniček. Její manžel však věřící nebyl.

Byl komunista, tak do kostela nechodil.

Neshody však mezi sebou neměli.

My jsme se snášeli dobře jako. My jsme ho měli rádi, i když byl komunista.

Marie ale vzpomíná, jak se komunisté zachovali k jejímu tatínkovi, který se nechtěl stát soudruhem a tajně mlátil obilí po nocích. Na to také dopltil.

Před Vánoce musel jít do haresta, a tam byl zavřený za to, že řekl, že tam je společnej vejmlat.

V kriminále se ho ptali, čím je vyučenej a on řekl tesař. A oni mysleli, že řekl kuchař. Tak ho vzali do kuchyně a on uměl sotva brambory oškrabat.

Vzpomínky na komunismus příjemné nebyly. Manžel Marie chtěl podat výpověď, kterou mu komunisté neuznali. Když onemocněl rakovinou slinivky, netrvalo dlouho a rodina Marie věděla, že umírá. Tři neděle před tím, než pan Prchal zemřel, ho příslušníci SNB přišli pokárat, protože s názory komunistů již nesouzněl.

Paní Marie by ráda vzkázala mladým generacím:

Aby se nehádali, aby se měli všichni rádi. A bylo by dobře na světě. Nebyly by války nebylo by nic.

Paní Prchalová je nám velkým vzorem, se silným příběhem obyčejné dívky. Nikdy nepřestala milovat divadlo, ať už byla jakákoliv doba. Když k ní zavítáte, bez básničky neodejdete.